

7

Γαλήνη ποῦ τὰ θόλωτα νερά σου καθρεφτίζουν
 Τοῦ μώλου τῆ φτωχῆ ζωῆ σὲ μαγικὸ κρουστάλλι,
 Καὶ κάπου ἢ αὔρα ἂν σὲ ξυπνᾷ γιὰ μιὰ στιγμούλα ἀνθίζον
 Τ' ἄβλα κρινάκια τοῦ ἄφρου σι' ἀμμουδιασιὸ ἀκρογιάλι,
 "Ω! νᾶξερές πῶς λαχταρῶ τὸ κῦμα, ποῦ ὡς κ' οἱ γέλοιοι
 Τὸ τρέμονν καὶ τρουλώνουνε σιοῦ βράχου τῆ κουφάλα,
 Τὸ σύννεφο σὰν ἄλογο, ποῦ σπάει τὸ χαλινάρι
 Καὶ σέρνει τᾶγριο φάντασμα τῆς Τρικυμιᾶς καβάλα.

8

Τότε ποῦ σ' εἶδα νᾶρχεσαι μὲ τ' ἄγια χελιδόνια
 Τότε καὶ μόλις ἔνοιωσα γιὰ ποιὰ χαρὰ μιλοῖσαν,
 Μέσα στὰ φύλλα τὰ πουλιά, τὰ πνεύματα στὰ κλώνια
 Κ' οἱ πεταλοῦδες ποῦ στὸ φῶς νειογέννητες ξυπνοῦσαν.
 Τὸ μονοπάτι ἐδιάβαινες κ' εἶχες μιὰ λάμψη τόση
 Μιὰ τέτοιαν ἀνθιη ὁμορφιά σιὸ νοτισμένο χῶμα,
 Ποῦ δίχως ἄλλο ἢ "Ἀνοιξη θὰ σ' εἶχεν ἀνταμώση
 Καὶ κάτω ἀπ' τὴς ἀμυγδαλιᾶς σ' ἐφίλησε στὸ στόμα.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Ἄδιᾶκριτοι ἐρωτήσεις

Ὁ μικρός. — Μπαμπᾶ, ὅταν θὰ γίνω ἐγὼ τριάντα ἐτῶν, τί ἡλικία
 θὰ ἔχη τότε ἡ μαμά;

Ὁ πατήρ. — Χμ!... Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου... πιστεύω νὰ ἦσθε
 τότε... συνομήλικοι!...